

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 294/08-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., T., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 114/2004 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 136/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2008 (po doplnení 22. apríla 2008) doručená sťažnosť J. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. T., T., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 114/2004 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 136/2007.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Žalobou doručenou Okresnému súdu v Nových Zámkoch, dňa 15. 3. 2004 som sa domáhal voči žalovanému T. D. zaplataenia sumy 69.727,70- Sk s príslušenstvom z titulu nezaplataenia úhrady mojich faktúr, ktorými som ako živnostník žalovanému ako inému živnostníkovi vyúčtoval cenu pre neho vykonaných prác.

Podstatou problému je vykonávanie prác na montáži technológie v meste B. v Českej republike pre firmu C. P., ktorá mala zmluvný vzťah so žalovaným T. D. a tento si zase najal mňa, ako živnostníka na vykonávanie prác, pričom sme uzavreli ústnu zmluvu o dielo, na základe čoho som mu mnou riadne vykonané práce vyfakturoval. Žalobu som podal pre to, že mi žalovaný odmietol zaplatiť s odôvodnením, že nech mi zaplatí spoločnosť C. P., ktorá bola konečným odberateľom prác. ...

V mojom prípade, Okresný súd v Nových Zámkoch dňa 11. 5. 2005, sp. zn. 15C 214/2004 žalobu zamietol. Proti rozsudku som podal odvolanie a na základe môjho odvolania Krajský súd v Nitre prvostupňový rozsudok zmenil tak, že mojej žalobe vyhovel.

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre podal dovolanie žalovaný a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre zrušil a vrátil vec Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

Už v prvostupňovom konaní na Okresnom súdu v Nových Zámkoch som sa domáhal, aby súd zadovážil dôkazy z českej firmy C. P., najmä výsluchom zástupcu firmy. Súd mojim návrhom nevyhovel, naviac, pri predvolávaní svedka M. M. skomolil v predvolaní meno, ale túto chybu neopravil a jednoducho konštatoval, že svedok „M.“ sa teda nedostavil a dôkaz nevykonal. Som presvedčený, že nedôsledný postup súdu pri dokazovaní je hlavnou príčinou nespravodlivosti vo vzťahu k mojej osobe.

Keďže Najvyšší súd SR ako dovolací súd ako hlavný dôvod zrušenia rozsudku vydanému v môj prospech uviedol pochybnosti o správnosti fakturácie a pochybnosti o tom, či bola medzi mnou a žalovaným uzavretá zmluva o dielo, snažil som sa získať dôkazy, na podopretie mojej žaloby a podarilo sa mi zistiť mená svedkov, ktoré som dovtedy nepoznal a preto som žiadal Krajský súd v Nitre, aby doplnil dokazovanie výsluchom týchto svedkov, čím by sa jasne preukázal skutkový stav a dôvodnosť mojej žaloby.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 25. 10. 2007 rozhodol v môj neprospech ako som už vyššie uviedol bez toho, že by vôbec nejaké dokazovanie vykonal a oprel sa iba o názor dovolacieho súdu. Som toho názoru, že pokiaľ by súdy rešpektovali moje základné práva na spravodlivý proces, museli by dospieť k záverom úplne opačným, ako bol výsledok konania. Ako dôkaz predkladám rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MOBdo 1/2007 vo veci V. contra T. D., ktorá je identickou vecou mojej veci, lebo žalovaný je ten istý, problém je ten istý a žalobca V. bol ďalší živnostník, ktorý pracoval na tom istom mieste, v tom istom čase ako ja. ...

1. Predovšetkým chcem poukázať na to, že záruky ktoré dáva čl. 6 Dohovoru sa musia v princípe aplikovať aj na odvolacie konanie. Moje právo na spravodlivý proces bolo v odvolacom konaní pred Krajským súdom v Nitre porušené tým, že súd nepripustil vykonanie dôkazov, ktoré som navrhol, hoci sa týkali merita veci a iba formálne poukázal na údajne záväzný názor dovolacieho súdu, hoci dovolací súd vrátil vec na opätovné prejednanie, ku ktorému nedošlo. ...

2. Poukazujem na to, že právo na spravodlivý proces predpokladá, že každá strana má možnosť uplatniť svoje argumenty za podmienok, ktoré nie sú jasne nevýhodné v porovnaní s protistranou. V mojom prípade evidentne, ako je to zrejmé zo súdnych rozhodnutí nebolo prihliadnuté na moju argumentáciu a neboli vykonané dôkazy, ktoré som navrhol, čím bola jasne zvýhodnená protistrana. ...

Domáham sa preto, aby Ústavný súd SR posúdil daný proces v jeho komplexnosti vrátane úlohy odvolacieho súdu. A mám za to, že Krajský súd v Nitre svojim rozsudkom nielenže neodstránil vady konania Okresného súdu v Nových Zámkoch, pokiaľ ide o nestranné a spravodlivé posúdenie argumentácie strán, ale aj pochybil keď sa mnou uvádzanými skutočnosťami nezaoberal a teda spôsobil konečnú nespravodlivosť procesu vedeného proti mne. ...»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Krajský súd v Nitre, v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 136/2007 a Okresný súd Nové Zámky v konaní, sp. zn. 15C 214/2004 porušili:

článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že voči sťažovateľovi v obchodnom spore nekonali nestranne, keď odmietli jeho návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré mali zásadný význam pre meritórne rozhodnutie vo veci a tak zapríčinili, že vec nebola nestranne a spravodlivo prejednaná.

V prípade, že Ústavný súd rozhodne nálezom, že boli porušené základné práva sťažovateľa ako je vyššie uvedené, navrhujem aby:

1. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 15 Cob 136/2007 a podľa § 56 ods. 6 citovaného zákona vrátil Krajskému súdu v Nitre vec na opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

2. Ústavný súd SR podľa § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. priznal sťažovateľovi aj primerané finančné zadostučinenie.

3. J. P. Ústavný súd SR priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume určenej súdom, ktorú je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. T. do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 114/2004 (aj keď sťažovateľ v petite sťažnosti uviedol sp. zn. 15 C 214/2004, z obsahu sťažnosti a jej príloh nepochybne vyplynulo, že sťažovateľ mal na mysli konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 15 Cb 114/2004, pričom uvedenie inej spisovej značky ústavný súd vyhodnotil ako chybu v písaní, a preto nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania), ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Je nepochybné, že proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 Cb 114/2004 z 11. mája 2005 mal sťažovateľ právo podať odvolanie, čo aj využil. O tomto odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 26 Cob 125/2005 z 8. decembra 2005. Rozhodnutie odvolacieho súdu však bolo na základe dovolania podaného žalovaným zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obdo 13/2006 z 8. marca 2007 s tým, že vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci na ďalšie konanie napokon rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Cob 136/2007 z 25. októbra 2007 tak, že prvostupňový rozsudok v jeho zamietajúcej časti potvrdil.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie rozsudku okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08).

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob 136/2007.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 120 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Podľa § 120 ods. 4 OSP súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, a vo veciach, v ktorých sa nenariaduje pojednávanie (§ 115a), najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Podľa § 205a ods. 1 písm. d) OSP skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 213 ods. 1 OSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 4.

Podľa § 213 ods. 2 OSP ak je odvolací súd toho názoru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Podľa § 213 ods. 3 OSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205a.

Podľa § 243d ods. 1 OSP ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že žalobou doručenou okresnému súdu 15. marca 2004 sa sťažovateľ domáhal zaplatenia sumy 69 727,70 Sk s príslušenstvom na základe neuhradených faktúr, ktorými odporcovi vyúčtoval cenu vykonaných prác. V danej veci rozhodol okresný súd platobným rozkazom č. k. 15 Rob 93/04-9 z 25. mája 2004, proti ktorému podal odporca odpor. Po vykonanom dokazovaní rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 Cb 114/2004 z 11. mája 2005 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď dostatočne nepreukázal, že by medzi ním ako zhotoviteľom a odporcom ako objednávateľom bola uzatvorená zmluva o dielo, na základe ktorej by potom bol oprávnený fakturovať odporcovi cenu vykonaných prác. Okresný súd taktiež nezistil, aby v danom prípade odporcovi vzniklo bezdôvodné obohatenie.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 26 Cob 125/2005-59 z 8. decembra 2005 tak, že prvostupňové rozhodnutie zmenil takým spôsobom, že odporcu zaviazal zaplatiť sťažovateľovi sumu 69 727,70 Sk s príslušenstvom, ako aj náhradu trov konania. Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že medzi sťažovateľom ako zhotoviteľom a odporcom ako objednávateľom došlo konkludentnou formou k uzatvoreniu zmluvy o dielo a že medzi účastníkmi tohto

právneho vzťahu došlo k dohode o podstatnej náležitosti tejto zmluvy, a tou je cena. V závere odvolací súd konštatoval, že okresný súd dostatočne zistil skutkový stav, avšak z neho vyvodil nesprávny právny záver, a preto jeho rozhodnutie zmenil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu z 8. decembra 2005 podal odporca dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Obdo 13/2006 z 8. marca 2007 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd v rozsudku argumentoval, že použitý právny predpis – Obchodný zákonník – nebol zo strany odvolacieho súdu správne vyložený, keď dôkazy predložené sťažovateľom, ako aj svedecké výpovede bez vzájomnej súvislosti vyhodnotil tak, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo konkludentnou formou podľa § 536 a násl. Obchodného zákonníka. Najvyšší súd zároveň poukázal na to, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil faktúry č. 7/03 a č. 8/03, a napokon konštatoval, že vyjadrením spoločnosti C., s. r. o. (ďalej len „C.“), nebol preukázaný charakter vzťahov medzi touto spoločnosťou a sťažovateľom, ako ani charakter vzťahu medzi sťažovateľom a odporcom, ani to, ako bolo dohodnuté plnenie za vykonané práce.

Po vrátení veci krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 15 Cob 136/2007-128 z 25. októbra 2007 tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 15 Cb 114/2004-44 z 11. mája 2005 v zamietajúcej časti potvrdil. V napadnutom rozsudku krajský súd uviedol genézu danej veci, obsah rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj argumentáciu účastníkov konania pri uplatnení opravných a mimoriadnych opravných prostriedkov.

Z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

„S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie bolo teda v konaní právne ustálené dovolacím súdom, že písomné dôkazy produkované žalobcom ako aj svedecké výpovede svedka M. V. a J. P. nepreukázali konkludentné uzavretie zmluvy o dielo podľa ustanovenia § 536 a násl. Obchodného zákonníka medzi žalovaným a žalobcom. Taktiež predložené faktúry žalobcu č. 7/03 a 8/03 nepreukazujú uzavretie predmetnej zmluvy o dielo. Rovnako v konaní nebolo preukázané z vyjadrenia obchodnej spoločnosti C. s. r. o. v akom vzťahu bol žalobca k tejto spoločnosti a v akom vzťahu bol žalobca k žalovanému, súčasne ako bolo dohodnuté platenie za vykonané práce.

Účastníci konania boli v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 OSP poučení na pojednávaní konanom dňa 4. 5. 2005 pred vyhlásením rozhodnutia vo veci samej o povinnosti predloženia všetkých dôkazov do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Obaja účastníci na uvedenom pojednávaní zhodne uviedli, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú.

Vychádzajúc z uvedeného je teda zrejmé, že dôkazy produkované zo strany žalobcu nepreukazovali ním uplatnený nárok (tak ako to vyplýva z rozhodnutia dovolacieho súdu), pričom na ďalšie označované dôkazy žalobcom v priebehu odvolacieho konania už odvolací súd nemohol prihliadať a taktiež tieto nemohli byť realizované.

Odvolací súd teda na základe uvedeného dospel k záveru, že uplatený nárok žalobcu nie je dôvodný a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa ustanovenia § 2149 OSP v zamietajúcej časti potvrdil.“

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o nesprávnosti rozsudku krajského súdu z dôvodu, že potom, ako dovolací súd zrušil skorší rozsudok odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, krajský súd nedoplnil dokazovanie tak, ako mu to navrhol sťažovateľ, ale v rozhodnutí sa iba odvolal na názor najvyššieho súdu.

Podľa zistení ústavného súdu krajský súd po zrušení rozsudku a vrátení mu veci na ďalšie konanie vec znovu prerokoval a na nariadenom pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné. Vychádzal pritom z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa, ale bol pritom viazaný právnym názorom dovolacieho súdu. Ten vo svojom rozsudku vyslovil, že krajský súd v skoršom rozsudku nesprávne vyložil správne použitý právny predpis (§ 536 a násl. Obchodného zákonníka), že právne správne nevyhodnotil faktúry, na základe ktorých sťažovateľ fakturoval odporcovi cenu za vykonané práce. Najvyšší súd napokon uviedol, že z vyjadrenia C. nebol preukázaný charakter vzťahu sťažovateľa k tejto spoločnosti, ako ani jeho vzťah k odporcovi a ani to, ako bolo dohodnuté platenie za vykonané práce. Je nepochybné, že v súlade s § 243d ods. 1 OSP bol krajský súd týmito tvrdeniami dovolacieho súdu viazaný.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd teda krajskému súdu vytkol, že nesprávne vyhodnotil právny vzťah medzi sťažovateľom a odporcom ako zmluvu o dielo, a taktiež mu vytkol aj to, že nesprávne právne vyhodnotil faktúry, ktorými sťažovateľ fakturoval odporcovi cenu za vykonané práce. Tieto dôvody potom museli viesť krajský súd k opačnému názoru, aký vyslovil vo svojom skoršom rozsudku č. k. 26 Cob 125/2005-59 z 8. decembra 2005. Práve v ňom krajský súd konštatoval, že medzi C. a odporcom došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo, že nebolo preukázané, aby medzi C. a sťažovateľom došlo k uzatvoreniu takejto zmluvy, ale naopak, považoval za preukázané, že medzi sťažovateľom a odporcom došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo v konkludentnej forme, čo podľa jeho názoru potvrdzovali aj faktúry vystavené sťažovateľom pre odporcu za vykonané práce.

Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd súc viazaný názorom dovolacieho súdu v napadnutom rozsudku č. k. 15 Cob 136/2007-128 z 25. októbra 2007 sa nemohol vyhnúť konštatovaniu, že sťažovateľove dôkazy nepreukázali ním uplatnený nárok. Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poznamenáva, že vo všeobecnosti neunesenie dôkazného bremena má nepriaznivý výsledok pre toho účastníka konania, na ktorom toto bremeno spočívalo a ktorý nedokázal alebo neponúkol také dôkazné prostriedky, ktorými by dosiahol požadovaný cieľ. Tejto skutočnosti sa správne dotkol krajský súd, keď konštatoval, že účastníci konania boli v súlade s § 120 ods. 4 OSP poučení o povinnosti predložiť dôkazy súdu prvého stupňa do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V tejto súvislosti krajský súd odkázal na pojednávanie konané okresným súdom 4. mája 2005, na ktorom sťažovateľ vyhlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Tie predložil až neskôr s tým, že žiadal krajský súd o výsluch svedkov, zoznam ktorých sa mu podarilo zabezpečiť. Ústavný súd však nepovažuje navrhované dôkazy za také, ktoré nemohli byť vykonané súdom prvého stupňa, a to predovšetkým s prihliadnutím na povinnosť sťažovateľa splniť si dôkaznú povinnosť, uniesť dôkazné bremeno a vynaložiť všetko úsilie na preukázanie svojho nároku. Tým nedošlo ani k splneniu podmienok na postup krajského súdu podľa § 213 ods. 3 OSP.

Najvyšší súd napokon vytkol krajskému súdu, že nebol preukázaný charakter jednotlivých právnych vzťahov týkajúcich sa C., sťažovateľa a odporcu. Z obsahu

jednotlivých rozhodnutí všeobecných súdov v danej veci však nevyplýva, aby v tejto súvislosti neboli produkované a vykonané žiadne dôkazy. Z rozhodnutia dovolacieho súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu však vyplýva, že nebol preukázaný charakter konkrétnych vzťahov. Táto skutočnosť úzko súvisí s dôkazným bremenom, pričom nezistenie potrebného skutkového stavu nemôže viesť všeobecný súd k tomu, aby sa zbavil zodpovednosti vo veci meritórne rozhodnúť. V danom prípade sa krajský súd tejto povinnosti nezabavil. Výsledkom jeho rozhodovacej činnosti bol rozsudok č. k. 15 Cob 136/2007-128 z 25. októbra 2007, v ktorom nepreukázané skutočnosti považoval za nedokázané a prihliadajúc na právny názor dovolacieho súdu potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Ústavný súd v prípadoch, keď sa zaoberal možným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vyslovil, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd

nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka, či ustanovení Občianskeho súdneho proadku týkajúcich sa dokazovania, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zistené skutočnosti preto vylučujú prijatie záveru o svojvoľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Na margo uvedeného ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že krajský súd nerozhodol v súlade s očakávaním sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu zásad spravodlivého procesu.

Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa o tom, že v iných prípadoch týkajúcich sa totožnej problematiky použili všeobecné súdy rozdielnu interpretáciu všeobecne záväzných právnych predpisov, ústavný súd zastáva názor, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacia prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, III. ÚS 26/08).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008